Un any per dir gràcies

El 26 de gener de 2015 vaig escriure al Setmanari de l'Alt Empordà un article de comiat

Francesc Cruanyes

FRANCESC CRUANYES

Avui fa un any. El 26 de gener de 2015 vaig escriure aquí mateix un article de comiat ('Adéu-siau, fins ara' [http://www.emporda.info/blogs/vent-blau/adeu-siau-fins-ara.html]). No he tornat a publicar enlloc. I han passat -m'han passat- moltes coses.

Poques hores després de lliurar l'original vaig fer un infart cerebral. Quan l'article va sortir en l'edició de paper, jeia en una unitat de vigilància intensiva del Trueta. La perícia dels infermers i dels metges d'urgències de l'Hospital de Figueres -que van activar el Codi ictus- i la professionalitat dels neuròlegs de guàrdia de Girona, aquella nit em van salvar la vida. Gràcies.

Venia d'un expedient disciplinari per part de TVE. L'excusa, justament escriure a la premsa local, que representa una gran competència per a la televisió estatal. La realitat, no agradava el contingut d'alguns dels meus papers. I m'ho van prohibir. Déu me'n guard de relacionar l'alteració que em va provocar aquella iniquitat amb l'embòlia, però encara espero que el meu director em truqui per preguntar-me com et trobes... Sort que la malvolença humana es compensa amb la reacció humil i sentida del lector: durant la convalescència vaig rebre centenars de missatges i correus de coratge. No els vaig poder contestar. Ara els dic gràcies, de tot cor.

I em van passar més coses, mentrestant: vaig publicar un llibre ('Les primeres formigues' [http://www.emporda.info/cultura/2015/04/11/francesc-cruanyes-recull-llibre-articles/269207.html]), un recull periodístic enamorat de Figueres. El primer volum d'una sèrie que vol glossar la mar nostra, la terra, el vent i el caràcter de la gent. Temps al temps, si les actuals obligacions em deixen...

Perquè, allò que ningú no sabia, quan va començar l'any del sotrac i de la muda, era que ja m'havia compromès feia dies amb una dona, l'alcaldessa Marta Felip. Aquí sí que vull desmentir qualsevol causa-efecte entre els maldecaps laborals, la salut i l'opció de presentar-me com a número dos a les municipals. L'oferta venia de mesos enrere, la sobtada situació personal més aviat la va entorpir, l'acceptació es va produir pels volts de

Nadal. No va ser una decisió fàcil.

La candidata a revalidar l'alcaldia va acceptar de grat la condició sine qua non: mantenir la meva qualitat d'independent. El dia de la presentació va manifestar que li havia costat, convèncer-me. Més em va costar a mi. El dubte venia del repte, és clar, però pesava molt una consideració íntima: amb aquell pas, l'adéu a l'ofici, tal com sempre l'he entès, era irreversible. Pots continuar escrivint, opinant... No crec en les portes giratòries entre la política i el periodisme. Tanmateix, ara que sóc regidor, tampoc tinc la sensació de treballar 'a l'altra banda'. Només he canviat la cerca de l'objectivitat impossible pel compromís amb l'honestedat. Personalment, sóc el mateix.

Ho dic amb aquest desvergonyiment perquè el primer efecte de l'entrada en la política municipal va ser perdre alguns amics i una bona colla de saludats. L'actitud sectària i dogmàtica d'aquells que abans em devien fer 'dels seus' i que ara et contemplaven com un adversari social em va doldre. Ningú té el dret de creure's tocat per una pretesa superioritat moral, menys encara si fonamenten la seva prepotència a l'empara d'unes sigles -o en contra d'unes sigles: 'no et feia pas convergent, jo!' No he estat ni sóc ni tinc previst de fer-me de cap partit. Crec que en tots hi ha gent preparada, eficaç, bones persones i autèntics sapastres, benèits i aprofitats. A l'Ajuntament de Figueres, el simple gest de fer un pas per presentar-se i representar la ciutadania és, per a mi, suficient per validar el codi ètic personal de tots i cadascun dels regidors.

Ara, una cosa és estar al govern i una altra a l'oposició. M'ho crec, quan diuen que hi fa fred, sobretot quan veus la migrada capacitat d'incidir en la gestió d'un pressupost més migrat encara. No hauria de ser així. El problema rau, al meu entendre, en la necessitat biològica de la protesta. Si no anem als extrems ideològics, quants punts en comú no hi ha en tots els programes? Quantes voluntats no coincideixen? Per què, aquesta compulsiva creença que votar sistemàticament en contra fa més bons els uns i ressalta la presumpta dolenteria dels altres? Un dia al govern i s'acabarien moltes diferències semàntiques, però per això cal guanyar eleccions -o voler o saber pactar.

M'ha passat, de l'últim article fins ara, que he fet un curs accelerat de pragmatisme sense renunciar a cap ideal, convençut que la quadratura del cercle existeix. He deixat d'anar i venir cada dia de Barcelona. Enrabiades, les justes -haig de vetllar per la pressió. Decepcions, només tenen la capacitat de decebre't els que tu creies 'dels teus'. I per damunt de tot, una satisfacció: vaig apostar per aquells que entenia com els més capacitats per fer de Figueres una ciutat rica i plena, lliure i justa. Tampoc me'n puc estar de dir-los gràcies a tots. I gràcies a tu, lector, lectora, que dius que em trobes a faltar. Jo també. No he marxat, sóc aquí. Tornaré.

Francesc Cruanyes és regidor de Comunicació, Participació ciutadana, Medi Ambient i Cooperació internacional

Font del document: http://www.emporda.info/opinio/2016/01/25/any-dir-gracies/300465.html?utm_source=rss